

ban : «Te, örök Háromság, mély tenger vagy, melybe mennél mélyebbre szállok, annál többet találok és mennél többet találok, annál inkább keresek még tovább. Te kielégíthetetlen vagy, mert lelkem, ha szakadékokban kielégül, nem lesz elégedett, mert tovább fog éhezni téged, örök Háromság, s vágyini, hogy megláthasson a te fényedben . . . Ó, meddig rejted még el szemeim elől arcodat? Ó, örök Háromság, szeretet tüzes szakadéka, oszlasd el már testem felhőjét ! Ó, mélység, ó örök Istenség, ó tenger ! Te vagy a tűz, mely mindig ég és sohasem ég el ; te vagy a tűz, mely melegével elemészt minden lélek önzését ; te vagy a tűz, mely elveszejt minden hideget ; te világítasz, te vagy a fény, mely megmutatta nekem igazságodat, te vagy a világosság minden világosság fölött . . . Öltöztess fel, öltöztess fel magadba, örök Igazság, hogy igaz engedelmességgel járhassam e halandó életet s a szent hit fényében, mely úgy érzem, újra megmámorosítja a lelkem».

Ha ebben az ékesszólásban, mely a lélek legeslegmélyéről jön s örömtől visszhangzó vágatássá tágul, ha ebben az ékesszólásban nincs költészet, akkor nincs költészet Leopardi bölcselő verseiben és Manzoni Szent Himnuszaiiban sem. Az igazság az, hogy amikor Szent Katalin igazi ihlet hatása alatt ír, akaratlanul is utóleri a legnagyobbakat.

Rusicska Pál fordítása.

FŰZFÁK.

*Mint koldus markolássza a földre dobott
alamizsnát, de belül nehéz daccal
és gyűlölettel adózik a megaláztatásért,
úgy hajlítják büszke derekuk alá azatos
megadással és roppant türelemmel
viselik arcuk szomorú foglatát.
De érints egyetlen ágat, hajlítsd,
fond, feszítsd, hurkold és szöd
át vele magas kerítések sötétjét
nem fog törni, szakadni s ha elengeded
ívben visszapattan előbbi helyére.*

*Ó, bár töletek tanulhatnék aláztatot
és türest, hogy megadón viseljem sorsom
s, ha bántás ér, ne törjön ketté lényem,
hanem szívós ruganyossággal mintázza
mindig önmaga képét és higgye,
hogy így, ahogy született, rendeltetése van
egy helyet kell betöltenie épügy,
mint a ják mosolya között virraszt
könnyes arcával, de múlhatatlan
bájjal a vizek vándora: a fűz.*

Nagy Méda.